

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S1 1 K 048575 25 Krž

Datum sjednice: 6.11.2025. godine

**Pred Apelacionim vijećem u sastavu: sudija Hilmo Vučinić, predsjednik vijeća
sudija Amela Huskić, sudija izvjestilac
sudija Zoran Božić, član vijeća**

**PREDMET TUŽILASTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
optuženog Enesa Jahića**

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Ljubo Badnjar

Branilac optuženog Enesa Jahića:

Advokat Kerim Čelik

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100; Fax: 033 707 155

Sadržaj:

O b r a z l o ž e n j e.....	3
I. Žalbeni osnov iz člana 299. ZKP BiH – pogrešno ili nepotpuno utvrđeno	
činjenično stanje.....	5
A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH.....	5
1. Zaključak Apelacionog vijeća.....	6

Broj: S1 1 K 048575 25 Krž
Sarajevo, 6.11.2025. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Hilma Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Amele Huskić i Zorana Božića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Ene Granić Čizmo u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Enesa Jahića zbog krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), a u vezi sa tačkom f) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, sve u vezi sa članom 180. stav 1. istog Zakona, odlučujući o žalbi Tužilaštva Bosne i Hercegovine, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 048575 24 Kri od 03.07.2025. godine, nakon održane javne sjednice Apelacionog vijeća dana 6.11.2025. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Ljube Badnjara, kao i optuženog Enesa Jahića i njegovog branioca, advokata Kerima Čelika, donio je:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te se presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 048575 24 Kri od 03.07.2025. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 048575 24 Kri od 03.07.2025. godine, optuženi Enes Jahić oslobođen je od optužbe, da je radnjama opisanim u izreci pobijane presude, počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), a u vezi sa tačkom f) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), sve u vezi sa članom 180. stav 1. istog Zakona.
2. Na osnovu odredbi člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), optuženi je oslobođen dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, te isti padaju na teret budžetskih sredstava.

3. Također, na osnovu odredbi člana 198. stav 3. ZKP BiH, oštećena Lenka Kuljanin je sa imovinskopравnim zahtjevom upućena na parnicu.

4. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo BiH/Tužilaštvo), i to zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se ista uvaži, te prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa.

5. Odgovor na izjavljenu žalbu tužilaštva dostavio je branilac optuženog Enesa Jahića, advokat Kerim Čelik, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana.

6. Na osnovu člana 304. ZKP BiH održana je sjednica vijeća Apelacionog odjeljenja Suda BiH, dana 6.11.2025. godine, kojoj su pristupili tužilac Tužilaštva BiH, Ljubo Badnjar, optuženi Enes Jahić, kao i njegov branilac, advokat Kerim Čelik.

7. U toku javne sjednice, tužilac je ukratko izložio sadržaj podnesene žalbe, ističući da u cjelosti ostaje kod u žalbi datih razloga i prijedloga, na što je branilac također ukratko apostrofirao navode iz odgovora na žalbu, također ostajući kod pismeno podnesenog prijedloga.

8. Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH (Apelaciono vijeće/Vijeće) je u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbom istaknutih prigovora, i odlučilo kao u izreci iz sljedećih razloga:

9. Prije svega, Apelaciono vijeće smatra da valja istaknuti da drugostepena presuda predstavlja odluku koja je donesena u žalbenom postupku i da kada je u pitanju njeno obrazloženje, da je dovoljno da se u njoj upućuje, odnosno da ona sadrži slaganje sa tvrdnjama i ocjenama nižestepenog suda u tom smislu da žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja sa kojima se slaže (*vidi Evropski sud, Gracica Ruiz protiv Španije, 1999-I, 31 EHRR 589 GC*). Navedeno znači da nije neophodno odgovoriti i obrazložiti svaki žalbeni navod, već je dovoljno da je drugostepeni sud razmotrio osnovna pitanja koja žalbe osporavaju i koja su od odlučujućeg značaja u donošenju konačne odluke o postojanju krivičnog djela i krivične odgovornosti (*vidi Ustavni sud, odluke br. U 62/01 od 5.aprila 2002. godine i AP 352/04 od 23.marta 2005. godine*).

10.

I. ŽALBENI OSNOV IZ ČLANA 299. ZKP BIH – POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH

11. U odnosu na konkretnu radnju izvršenja predmetnog krivičnog djela koje se stavlja na teret optuženom, Tužilaštvo smatra da je prvostepeni sud izveo pogrešan zaključak da nije dokazana van razumne sumnje krivnja optuženog Jahića. U tom kontekstu, žalba se prevashodno osvrće na iskaz oštećene Lenke Kuljanin, akcentirajući dijelove njenog svjedočenja iz kojih proizilazi kako detaljan tok događaja na području mjesta Bradina, tako i okolnosti ličnog doživljaja inkriminisanog događaja tokom kojeg je zadobila tjelesne i duševne bolove. Analizirajući iskaz oštećene, tužilac ukazuje da je ista prepoznala optuženog, kao i da je dala vrlo uvjerljiv i decidan opis istog, pri čemu takav njen iskaz dovodi u vezu sa kazivanjima Josipa Zovke.

12. U žalbi se nadalje analizira iskaz svjedoka Josipa Zovke, koji prema tvrdnjama tužioca, potvrđuje kazivanja Lenke Kuljanin, a u nastavku se navode i iskazi svjedoka Miralema Rizvića i svjedoka pod pseudonimom „A“. Analizirajući iskaz oštećene Lenke Kuljanin i svjedoka pod pseudonimom „A“, prema tvrdnjama žalbe proizilazi da su oba iskaza jasna, pouzdana, detaljna, međusobno saglasna, te da predstavljaju jasnu i logičnu cjelinu događaja. Žalbom se analizira i iskaz koji je optuženi Jahić dao u svojstvu svjedoka, i to naročito u dijelu, prema tvrdnji tužioca nejasnih i nelogičnih odgovora, kao na primjer zašto oštećenu prilikom svjedočenja nije pitao kada su se upoznali.

13. Žalbom se kontinuirano ističe saglasnost iskaza oštećene Lenke Kuljanin i svjedoka „A“, pri čemu se naglašava da je svjedok „A“ naveo kako je optuženi Jahić faktički naredio da se dovede Lenka, te se akcentira na saglasnost iskaza ova dva svjedoka u prilog čemu govori i činjenica da su oboje naveli kako se u prostoriji, tokom inkriminisanog događaja, nalazio i izvjesni Sultanić.

14. Žalba se posebno bavi i stavom prvostepenog suda u vezi zapisnika o prepoznavanju, smatrajući da nema nijedan razlog da se provedena procesna radnja prepoznavanja označava kao nezakonita ili umanjene dokazne vrijednosti, obzirom da ne postoji bilo kakva indicija da je oštećenoj prije samog prepoznavanja rečeno „ko je osoba

koja se nalazi na fotografiji tačno određenog broja“. Tužilaštvo smatra značajnim ukazati i da oštećena Lenka Kuljanin i nakon prvog saslušanja u fazi istrage i nakon provođenja radnje prepoznavanja, pa i na glavnom pretresu nije govorila puni identitet optuženog, nego da je isti saznala kasnije , tako da je ostala dosljedna svom prvom iskazu i njena spoznaja imena i prezimena optuženog prilikom provođenja radnje prepoznavanja nije uticala na njen prvobitni iskaz.

15. Suštinski, Tužilaštvo tvrdi da prvostepeni sud neosnovano nastoji umanjiti uvjerljivost iskaza svjedoka, naročito svjedoka „A“, dok iskaz oštećene Lenke Kuljanin u vezi sa svim drugim dokazima i iskazima svjedoka nepravilno cijeni, te pored jasne slike kritičnog događaja, nalazi određene detalje o navodnoj nepodudarnosti u dokazima. Konačno, žalbom se ukazuje na slobodnu ocjenu dokaza, te široko postavljeno diskreciono sudijsko uvjerenje, kao i na napušteni princip da jedan svjedok nije dovoljan.

1. Zaključak Apelacionog vijeća

16. Apelaciono vijeće sve iznesene prigovore tužilaštva, usmjerne na osporavanje činjeničnog stanja, bilo u pogledu nepotpunosti ili pogrešne utvrđenosti istog, nalazi neosnovanim.

17. U tom smislu ovo Vijeće će prije svega ukazati na opšte zaključke do kojih je došlo analizom žalbom isticanih prigovora.

18. Tako, ovo Vijeće prije svega konstatuje da žalba Tužilaštva isključivo počiva na parafraziranju zaključaka pobijane presude i konstatacijama kako su isti zaključci trebali biti drugačiji, a bez da za to pruža neophodnu argumentaciju. Za uspješno pobijanje pravilnost činjeničnih zaključaka iz pobijane presude neophodno je bilo istaći precizne, konkretne i osnovane prigovore, kojim bi se pokazalo da je prvostepeni sud eventualno propustio da cijeni određene dokaze koji su ključni za određene odlučujuće činjenice, ili da je na osnovu postojećih dokaza nesumnjivo trebao proizaći drugačiji činjenični zaključak, a sve bazirano na konkretnoj analizi koja bi bila nepobitan temelj za ponovno preispitvanje činjeničnog stanja pred Apelacionim vijećem. Dakle, standard koji žalbeno vijeće treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost činjeničnih zaključaka, obzirom da je prilikom razmatranja navodno pogrešno

utvrđenog činjeničnog stanja potrebno utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do takvog istog zaključka isključujući svaku sumnju.

19. U tom smislu, prilikom utvrđivanja da li je zaključak pretresnog vijeća bio opravdan Apelaciono vijeće će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće, obzirom da isto ima na umu, da je provjera i odmjeravanje dokaza izvedenih na glavnom pretresu prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti pretresnog vijeća, zbog čega se mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće.

20. Prethodno navedeno naravno ne isključuje ukidanje ili preinačenje pobijane presude po ovom žalbenom osnovu u slučaju kada žalilac žalbom opravdano ukaže na propuste prvostepenog suda. Međutim, isto u konkretnom nije slučaj, obzirom da žalba tužioca ne ukazuje niti na jedan dokaz ili činjenicu koje je eventualno pretresno vijeće propustilo da razmatra, već se žalba koncentriše na pitanje šta je prvostepeni sud trebao raditi, a po stavu žalbe to nije učinjeno.

21. Podvođeci žalbene prigovore i pobijanu presudu pod standarde koji se odnose na diskreciono pravo suda u ocjeni dokazne građe, Apelaciono vijeće nalazi da žalba neosnovano pobija *pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja* vezano za zaključak da van razumne sumnje nije dokazano da je optuženi Jahić vinovnik inkriminiranih radnji preduzetih spram oštećene Lenke Kuljanin.

22. S tim u vezi ovo Vijeće nalazi da je prvostepeni sud pravilno cijenio sve navedene okolnosti, kao i iskaze svih saslušanih svjedoka koje i žalba potencira, ali na osnovu svega navedenog nije mogao doći do zaključka o krivnji optuženog Jahića.

23. Okosnicu zaključaka prvostepenog suda, koje ovo Vijeće prihvata kao pravilne, predstavljaju tvrdnje da oštećena Lenka Kuljanin ne poznaje lice koje je ispituje i udara, a da njegov identitet saznaje naknadno, od Josipa Zovke i zaove Biljane, što prvostepeni sud dovodi u vezu sa činjenicom da lice Josip Zovko tokom svjedočenja ne iznosi bilo kakva saznanja o tome ko je ispitivao Lenku Kuljanin, niti pominje lice Zdravka Mucića Pavu, za kojeg oštećena Lenka tvrdi da je izvor saznanja o identitetu optuženog. Stoga, već na ovom mjestu kvalitet svjedočenja oštećene gubi ključnu nit u identifikaciji optuženog, što Tužilaštvo žalbom neosnovano i neutemeljeno pokušava ojačati.

24. Nadalje, kako proizilazi iz pobijane presude, lice koje oštećena označava kao zaovu Biljanu, nije bilo niti predloženo u svojstvu svjedoka, pri čemu iz preostalih dokaza proizilazi da niti zaova oštećene, niti svjedok Josip Zovko, nisu bili očevidci predmetnog događaja. Slijedom navedenog, Apelaciono vijeće zaključuje da su sva saznanja oštećene u vezi identiteta optuženog, posredna i naknadna, te nepotkrijepljena drugim niti subjektivnim niti materijalnim dokazima.

25. Iako se žalbom iskaz oštećene pokušava ojačati iskazima svjedoka „A“ i Miralema Rizvića, Apelaciono vijeće dijeli stav prvostepenog suda da isti iskazi ne mogu biti pouzdan osnov za zaključak da je optuženi Enes Jahić zaista osoba koja je ispitivala i zlostavljala oštećenu Lenku Kuljanin, budući da svjedok Rizvić u svom iskazu uopšte ne spominje optuženog Jahića, dok se tvrdnje svjedoka „A“ svode na pretpostavke.

26. Apelaciono vijeće je s posebnom pažnjom analiziralo i navode Tužilaštva kojima se osporavaju zaključci prvostepenog suda u odnosu na provedenu radnju prepoznavanja. Međutim, ovo Vijeće je zaključilo da se prigovori Tužilaštva baziraju na tvrdnjama o procjeni zakonitosti navedene radnje, sa kojim prigovorima i griješi, obzirom da prvostepeni sud nije izričit da se radi o potpuno nezakonitom dokazu, već o dokazu čija je dokazna vrijednost dovedena u pitanje, obzirom na sumnju u valjanost provedene procedure, te u okviru ocjene svih drugih dokaza. Prvostepeni sud je navedeno pitanje radnje prepoznavanja pravilno sveo na procjenu aspekta ocjene iskaza svjedoka Lenke Kuljanin, odnosno prilikom suprostavljanja tog iskaza drugim dokazima, te provjere da li se takvom svjedoku, i pored svih suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka, može pokloniti vjera, pri čemu se nije bavio suštinskom (ne)zakonitosti radnje prepoznavanja kako to žalba percipira.

27. Dakle, kako se iz analize pobijane presude može zaključiti, suština ovog predmeta su neutemeljeni činjenični navodi optužbe, odnosno nepotpuna dokazna građa koja takve navode prati. Inkriminisani događaj je potencijalno nesporan, ali vinovnik istog nije mogao biti utvrđen van razumne sumnje. Dokazi na kojima žalba istrajava ponovo zatvaraju krug samo u kontekstu samog događaja i određenih činjeničnih pojedinosti, ali nikako po osnovu ključnog pitanja, da li je optuženi Enes Jahić van razumne sumnje preduzeo inkriminisane radnje. Slijedeom navedenog, stav prvostepenog suda da ne postoje još neki dokazi koji bi potvrdili odlučne činjenice – navode o inkriminisanoj radnji poduzetoj

prema oštećenoj, ni u kom slučaju ne ukazuju na to da je prema stavu iz pobijane presude bilo potrebno kvantitativno postojanje još nekih dokaza da bi se zadovoljila određena formalna pravila, koja naš procesni zakon ne poznaje, već se ukazuje na to da u situaciji kao što je u konkretnom slučaju, gdje postoji iskaz samo jednog svjedoka koji suštinski inkriminiše optuženog, taj iskaz mora biti nesumnjivo uvjerljiv da bi se zadovoljio standard van razumne sumnje o krivnji optuženog lica. U situaciji kada je takav iskaz kontradiktoran i ne pruža dovoljan osnov za presuđenje po optužnom aktu, isti mora biti potkrijepljen drugim dokazima, jer bi u suprotnom sud prekršio jedno od temeljnih principa procesnog zakona – in dubio pro reo, obzirom da je u sumnji obavezan postupiti u korist optuženog, a ne pod svaku cijenu krivnju crpiti iz nepouzdanog iskaza svjedoka samo kako bi se izbjegli prigovori o navodno formalnim dokaznim pravilima.

28. Slijedom iznesenih zapažanja, Apelaciono vijeće nesumnjivo zaključuje da se krivnja optuženog Enesa Jahića nije mogla utvrditi van razumne sumnje. Analizom same žalbe Tužilaštva, kao i navoda prvostepenog suda, očigledno je da optužna teza nema čvrsto utemeljenje u provedenim dokazima.

29. Tužilaštvo je i upućivanjem zamjerki prvostepenoj presude ostalo isključivo dosljedno svojoj koncepciji viđenja ovog krivičnog predmeta i iz te vizure tražilo navodne propuste prvostepenog suda, vršeći jednostranu ocjenu izvedenih dokaza, onako kako to samo žalbi odgovara, nezavisno od stvarnog dosega i značaja svakog od provedenih dokaza i njihove dokazne vrijednosti. Polazeći od takve premise, argumentacija žalbe ostala je u sferi sebi kreiranog autonomnog područja, a time i nužno ograničenog značaja. Drugim riječima, ključna ishodišta žalbe ne nalaze potrebnu verifikaciju u cjelini dokazne građe kojom bi se poljuljali zaključci prvostepene presude u vezi nedokazanosti navoda optužbe.

30. Sa druge strane, kako to proizilazi iz prethodno navedenih dijelova pobijane presude na koje je ovo Vijeće uputilo kao od naročitog značaja, prvostepeni sud je ispitujući tačnost činjeničnih navoda optužbe metodološki posmatrano, ispravno se fokusirao na ključne činjenice ne gubeći pri tome niti jednog trenutka iz svog gledišta cjelinu same krivičnopravne stvari. Iz tog razloga, pobijana presuda je i mogla nakon pravilne i potpune ocjene relevantnih dokaza položiti logične i ispravne odgovore na sva, samo za žalbu sporna pitanja, a koji odgovori su kao argumentovani i utemeljeni, prihvatljivi i za ovo Vijeće.

31. Dakle, na osnovu svega navedenog, Apelaciono vijeće zaključuje da se u odnosu na ispunjenost zahtjeva iz činjeničnog opisa elemenata predmetnog krivičnog djela u skladu sa rezultatima izvedenih dokaza ne može izvesti zaključak da je optuženi Enes Jahić kriv za predmetnu inkriminaciju. Drukčije iskazano, valjalo je u punom obimu primjeniti princip *in dubio pro reo*, te optuženog osloboditi od odgovornosti, kako je to pravilno i učinio prvostepeni sud.

32. Konačno, Apelaciono vijeće cijeni da bi detaljnije elaboriranje već konstatovano pravilno utvrđenog činjeničnog stanja od strane prvostepenog suda zasnovanog na zakonitoj dokaznog građi, vodilo ka pukom ponavljanju zaključaka, za čim ne postoji neophodna potreba, a što je u skladu i sa praksom Ustavnog suda BiH (AP-2938/14 – paragraf 48.). Vodeći se ovakvim stavom, ovo Vijeće se u prethodnim dijelovima i ograničilo na samo ključna pitanja, dok u ukupnosti naglašava da je u pobijanoj presudi činjenično stanje pravilno utvrđeno, zbog čega je na osnovu odredbe člana 313. ZKP BiH, valjalo odlučiti kao u izreci.

ZAPISNIČAR

Pravna savjetnica

Ena Granić Čizmo

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.